

I

Poplar Street/15 juli 1996/15.45 uur

Het is zomer.

En niet zómaar een zomer, dit jaar, maar het summum van zomer, de vleesgeworden zomer. Het is een knalgroene, perfecte, Centraal-Ohiozomer, pal in het midden van juli, met een withete zon die staat te branden aan de befaamde, versleten-Levi's-hemel. Met het geluid van kinderen die naar elkaar lopen te roepen in Bear Street Woods, boven aan de heuvel, het *tink!* van de bal tegen honkbalknuppels van de juniorencompetitie dat klinkt vanaf de sportvelden aan de andere kant, het geluid van grasmaaimachines en van opgevoerde auto's op Highway 19, het geluid van rollerblades op de betonnen stoep en het gladde asfalt van Poplar Street. Het geluid van radio's – een verslag van een honkbalwedstrijd van de Cleveland Indians (een van de weinige wedstrijden die overdag worden gespeeld) dat wedijvert met Tina Turner, die 'Nutbush City Limits' eruit knalt. Dat nummer, dat gaat van: 'Twenty-five is the speed limit, motorcycles not allowed in it.' En overal daaromheen, alsof het geluid is afgezet met een soort kant, het kalmerende, zijdeachtige geruis van tuinsproeiers.

Zomer in Wentworth, Ohio. Oh boy, zie je het voor je? Zomer, hier in Poplar Street, die dwars door die befaamde, gebleekte Amerikaanse droom loopt, met de geur van hotdogs in de lucht en de uit elkaar gebarsten papieren hulzen van het vuurwerk van de Vierde Juli nog overal in de goot. Het is een hete julimaand. Een volmaakte, gouwe ouwe juli, om zonder meer in te lijsten. Maar om de eerlijke waarheid te zeggen, is het ook een hele dróge julimaand, met helemaal geen neerslag, afgezien van wat er uit een tuinslang door een achteloos handgebaar neerkomt en die resten Chinees vuurwerk beroert. Vandaag kan daar echter verandering in komen. In het westen klinkt af en toe het gerommel van de donder, en degenen die afgestemd hebben op het Weather Channel (ze hebben daar in Poplar Street bijna allemaal kabel, reken maar) weten dat er later op de dag onweersbuien worden verwacht. Misschien zelfs een tornado, hoewel dat minder waarschijnlijk is.

Maar in de tussentijd is het allemaal watermeloenen, frisdrank

en foutslagen wat de klok slaat. Het is alle zomer die je je kunt wensen en nog veel meer, hier in het midden van de Verenigde Staten van Amerika. Het leven is zoals je het je alleen maar kunt dromen, met Chevrolets op de opritten en biefstukken die in de koelkast liggen te wachten tot ze aan het begin van de avond op de barbecue achter in de tuin worden gelegd (en zou er appeltaart zijn voor dessert? Wat denk je?). Dit is het land van de groene grasperken en de zorgvuldig bijgehouden bloembedden; dit is het Koninkrijk Ohio, waar de kinderen hun honkbalpetten achterstevoren dragen en van wie de ruimvallende T-shirts over hun oversized korte broeken hangen en hun slagschepen van sportschoenen allemaal het Nike-logo lijken te hebben.

In het stuk Poplar Street van Bear Street boven aan de heuvel tot Hyacinth aan de voet, staan elf huizen en een winkel. De winkel, die op de hoek van Poplar en Hyacinth staat, is de alom ge waardeerde, puur Amerikaanse buurtwinkel waar je van alles kunt krijgen, van sigaretten tot Blatz of Rolling Rock, snoepgoed van een dubbelkje (hoewel het meeste tegenwoordig een kwartje kost), benodigdheden voor de barbecue (papieren borden plastic vorken tacochips ijs ketchup mosterd sauzen), lolly's, en een ruime sortering Snapple, gemaakt van de beste ingrediënten ter wereld. In de E-Z Stop 24-supermarkt kun je zelfs de *Penthouse* kopen als je dat zou willen, al moet je er wel speciaal om vragen; in het Koninkrijk Ohio bewaren ze de naaktblaadjes meestal onder de toonbank. En ach, daar is niets op tegen. Waar het om gaat is dat je weet waar je ze kunt krijgen, mocht je er eentje nodig hebben.

De verkoopster die er vandaag staat is nieuw. Ze is minder dan een week geleden begonnen en op dit moment, om 15.45 uur, helpt ze een klein jongetje en een meisje. Het meisje lijkt een jaar of elf en is al op weg een schoonheid te worden. Het jongetje, duidelijk haar kleine broertje, is een jaar of zes en is (althans volgens de nieuwe verkoopster) al hard op weg een eersteklas etterbuil te worden.

‘Ik wil twéé repen!’ roept Broertje Etterbuil uit.

‘We hebben maar net genoeg geld voor eentje, als we ook allebei fris nemen,’ zegt Knappe Zus met naar de mening van de verkoopster bewonderenswaardig geduld. Als het háár kleine broertje was geweest, had ze hem allang zo'n schop onder zijn kont verkocht dat hij in het toneelstuk van school zonder moeite de rol van Klokkeluiders van de Notre Dame zou kunnen spelen.

‘Mam heeft je vanmorgen vijf dollar gegeven, ik heb het zelf

gezien,' zegt etterbuil. 'Waar is de rest gebleven, Marrrrr-grit?'

'Noem me niet zo, dat haat ik,' zegt het meisje. Ze heeft lang, honingkleurig haar, dat de verkoopster zonder meer prachtig vindt. Het haar van de nieuwe verkoopster zelf is kort en kroezig en in twee kleuren geverfd, rechts oranje, links groen. Ze is er vast van overtuigd dat ze de baan nooit had gekregen met die kleurspoeling, als de bedrijfsleider niet ten einde raad was geweest om iemand te vinden die bereid was van elf tot zeven te werken – haar geluk, zijn pech. Wel had hij de belofte van haar losgekregen dat ze een hoofddoek of een honkbalpet zou dragen, maar beloftes zijn er om gebroken te worden. Nu ziet ze dat Knappe Zus haar gefascineerd staat aan te staren.

'Margrit-Margrit-Margrit!' scandeert het kleine broertje met die vrolijke, onvermoebare onuitstaanbaarheid die alleen kleine broertjes kunnen opbrengen.

'Ik heet eigenlijk Ellen,' zegt het meisje op een toon alsof ze een groot geheim prijsgeeft. 'Mijn tweede naam is Margaret. Hij noemt me alleen maar zo omdat hij weet dat ik er een hekel aan heb.'

'Leuk met je kennis te maken, Ellen,' zegt de verkoopster. Ze begint de artikelen die het meisje heeft gekocht bij elkaar op te tellen.

'Leuk met je kennis te maken, *Marrrrr-grit!*' bouwt het etterbuilige broertje haar na, waarbij hij een smoelwerk trekt dat zo overdreven afschuwelijk is dat het weer grappig wordt. Zijn neus is gerimpeld en hij kijkt scheel. 'Leuk met je kennis te maken, Margrit het Mokkel!'

Ellen negeert hem. 'Ik vind je haar erg leuk,' zegt ze.

'Dank je,' zegt de verkoopster met een glimlach. 'Het is wel niet zo mooi als het jouwe, maar ik moet het er maar mee doen. Dat is dan een dollar zesenvertig.'

Uit de zak van haar spijkerbroek haalt het meisje een klein plastic portemonneetje, zo eentje dat je open kunt knippen. Binnenin zitten twee verkreukelde dollarbiljetten en wat kleingeld.

'Vraag eens aan Margrit het Mokkel wat er met de andere drie dollar is gebeurd!' kraait de etterbuil. Hij is een echte omroepinstallatie. 'Ze heeft er een tijdschrift voor gekocht omdat *Eeeeeethan Hawwwwwke* op de voorkant stond!'

Ellen negeert hem nog steeds, hoewel haar wangen enigszins rood beginnen aan te lopen. Bij het overhandigen van de twee dollar zegt ze: 'Klopt het dat ik je hier nog niet eerder heb gezien?'

‘Ja dat klopt, ik ben hier pas afgelopen woensdag begonnen. Ze zochten iemand die van elf tot zeven wilde werken en het niet erg vindt om wat langer te blijven als degene die de avonddienst heeft wat later komt opdagen.’

‘Nou, ik vind het heel erg leuk dat ik met je kennis heb gemaakt. Ik ben Ellie Carver. En dit is mijn kleine broertje, Ralph.’

Ralph Carver steekt zijn tong uit en maakt een geluid als een wesp die in een jampot gevangen is. Wat een welgemanierd stuk vreten, denkt de jonge vrouw met het tweekleurige haar.

‘Mijn naam is Cynthia Smith,’ zegt ze en steekt over de toonbank haar hand uit naar het meisje. ‘Altijd Cynthia en nooit Cindy. Kun je dat onthouden?’

Het meisje knikt glimlachend. ‘En ik ben altijd Ellie, en nooit Margaret.’

‘*Margrit het Mokkel!*’ schreeuwt Ralph met de gestoorde triomfantelijkheid van een kind van zes. Hij steekt zijn handen in de lucht en draait met zijn heupen naar links en naar rechts in onvervalste, kwaadaardige levensvreugde. ‘*Margrit het Mokkel is verliefd op Eeeeethan Hawwwwwke!*’

De blik die Ellen Cynthia toewerpt is veel ouder dan haar jaren, een uitdrukking van levensmoede berusting die zoveel zegt als: *zie je waar ik het mee te stellen heb?* Cynthia, die zelf een klein broertje heeft gehad en precies weet waar de mooie Ellen het mee te stellen heeft, schiet bijna in de lach maar weet zich in te houden. En dat is maar goed ook. Net als iedereen is dit meisje een gevangene van haar eigen leeftijd en van de tijd waarin ze leeft, wat betekent dat dit alles bloedserieus voor haar is. Ellie geeft haar broertje een blikje Pepsi. ‘Buiten delen we de reep,’ zegt ze.

‘Je gaat me voorttrekken in Buster,’ zegt Ralph op weg naar de deur. Hij loopt in de schitterende rechthoek van zonlicht die als vuur door de winkelruit valt. ‘Je gaat me voorttrekken in Buster, *helemaal naar huis.*’

‘Vergeet het maar,’ zegt Ellie. Maar als ze de deur opendoet, draait Broertje Etterbuil zich om en werpt Cynthia een zelfingenomen blik toe, die zegt: *Wacht maar af, we zullen eens zien wie hier als overwinnaar uit te voorschijn komt. Wacht maar af.* En ze lopen de winkel uit.

Zomer, ja. Maar niet zomaar een zomer. We hebben het hier over 15 juli, zómerser bestaat niet, in een stad in Ohio waar de meeste kinderen naar de Vakantie Bijbelschool gaan en deelnemen aan het Zomer Leesprogramma van de Openbare Biblio-

theek, en waar een jochie gewoon een kleine rode kar móet hebben, die hij (om redenen die alleen hij zelf ooit zal weten) Buster heeft gedoopt. Elf huizen en een buurtwinkel die staan te blakeren in die transparante, onverholen, Midwesterse julihitte, dertig graden in de schaduw, vijfendertig in de zon, heet genoeg om de lucht die boven het trottoir hangt te doen trillen alsof het een open fornuis is.

De straat loopt van noord naar zuid, met de oneven genummerde huizen aan de Los Angeles-kant en de even nummers aan de New York-kant. Bovenaan, op de westelijke hoek van Poplar en Bear Street, staat Poplar 251. In de tuin voor het huis staat Brad Josephson met de tuinslang de bloemen langs het pad naar de voordeur water te geven. Hij is zesenvertig en heeft een prachtige, chocoladekleurige huid en een omvangrijke, uitpuilende buik. Ellie Carver vindt dat hij op Bill Cosby lijkt... nou ja, in ieder geval een beetje. Brad en Belinda Josephson zijn de enige zwarte mensen in de straat en de straat is er maar wat trots op dat ze hen hebben. Ze zien er precies zo uit als bewoners van een buitenwijk in Ohio graag willen dat hun zwarte mensen eruitzien, en ze passen er perfect bij. Het zijn aardige mensen. Iedereen mag de Josephsons graag.

Cary Ripton, die op maandagmiddag de Wentworth *Shopper* bezorgt, komt de hoek om fietsen en werpt Brad een opgerolde krant toe. Met een behendig gebaar vangt Brad met zijn vrije hand de krant. Hij beweegt zich nauwelijks. Alleen maar de hand die omhoog komt en dan *pats*, hebbes.

‘Goeie, meneer Josephson!’ roept Cary, en hij fietst verder de heuvel af, met de canvas tas waarin de kranten zitten, bonkend tegen zijn heup. Hij draagt een oversized shirt van de Orlando Magics met Shaqs nummer, 32, erop.

‘Ja, ik ben het nog niet verleerd,’ zegt Brad. Hij duwt het mondstuk van de slang onder zijn arm zodat hij het gratis weekblad kan openvouwen om te zien wat er op de voorpagina staat. Het zal ongetwijfeld het gebruikelijke gezeur wel weer zijn – uitverkopen en schreeuwerige reclames van lokale bedrijven – maar hij wil toch even kijken. En dat is niet meer dan menselijk, neemt hij aan. Aan de overkant van de straat, op nummer 250, zit Johnny Marinville op de trede die naar zijn voordeur leidt, gitaar te spelen en erbij te zingen. Het is een heel simpel volksliedje, maar Marinville speelt vrij behoorlijk en hoewel niemand hem ooit zal verwarren met Marvin Gaye (of Perry Como, wat dat aangaat) slaagt hij erin de juiste toonhoogte te vinden en niet vals

te zingen. Dat heeft Brad eigenlijk altijd een beetje storend gevonden. Een man die goed is op een bepaald gebied, behoort daar vrede mee te hebben en zich niet met de rest te bemoeien, is Brads idee.

Cary Ripton – veertien jaar, kortgeknipt haar – speelt als reserve-kortestop voor het team van de Wentworth American Legion (de Hawks, momenteel veertien met nog twee wedstrijden te gaan). Hij gooit de volgende *Shopper* in de portiek van nummer 249, het huis van de Sodersons. Als het echtpaar Josephson het Zwarte Echtpaar is van Poplar Street, dan vormen Gary en Marielle Soderson het Vrijgevochten Echtpaar van Poplar Street. Op de schaal van de algemene opinie houden de Sodersons elkaar min of meer in evenwicht. Gary is iemand die, zo goed en zo kwaad als dat gaat, altijd voor iedereen klaarstaat, en de burens mogen hem graag, hoewel hij vrijwel voortdurend op zijn minst beneveld is. Terwijl Marielle... nou, zoals Dot Carver ooit eens opmerkte: ‘Er is een speciaal woord voor vrouwen zoals Marielle. Het rijmt op het woord voor dat deel van de voet waarmee je tegen een voetbal schopt.’

Cary’s worp is een perfecte bordworp, de *Shopper* kaatst tegen de voordeur en valt precies op de deurmat van de Sodersons, maar niemand komt naar buiten om hem te pakken; Marielle staat onder de douche (haar tweede vandaag, ze heeft er een hekel aan als het weer zo plakkerig is, zoals nu) en Gary is achter, in de tuin, waar hij afwezig de barbecue aan het vullen is. Uiteindelijk zal hij er genoeg briketten in doen om een olifant te kunnen braden. Hij draagt een schort waarop staat: U MÀG DE KOK KUSSEN. Het is nog te vroeg om al aan de biefstukken te beginnen, maar het is nooit te vroeg om je voor te bereiden. In het midden van de tuin van de Sodersons staat een picknicktafel met daarboven een parasol, en op die tafel staat Gary’s draagbare bar: een pot olijven, een fles gin en een fles vermout. De fles vermout is nog niet geopend. Ervoor staat een dubbele martini. Als Gary klaar is met de barbecue te vol te laden, loopt hij naar de tafel en drinkt zijn glas leeg. Hij heeft een voorkeur voor martini’s en op de meeste dagen waarop hij geen les hoeft te geven, is hij gewoonlijk rond een uur of vier in de lorum. En vandaag is het niet anders.

‘Oké,’ zegt Gary, ‘volgende geval.’ Hierop begint hij een nieuwe Sodersonmartini klaar te maken. Dit doet hij door a) zijn martiniglas voor driekwart te vullen met Bombay gin; b) er een Amati-olijf in te mikken en c) de rand van het glas tegen de ongeopende fles vermout te tikken voor geluk.

Hij proeft; sluit zijn ogen; proeft nogmaals. Zijn ogen, die al tamelijk rood zijn, openen zich. Hij glimlacht. ‘Jawel, dames en heren!’ zegt hij tegen de zinderende tuin. ‘We hebben een winnaar!’

Over alle andere zomergeluiden heen – kinderen, maaimachines, opgevoerde auto’s, sproeiers, insekten in het geblakerde gras in zijn eigen achtertuin – kan Gary vaag het geluid van de gitaar van de schrijver horen, een aangenaam en simpel geluid. Vrijwel onmiddellijk herkent hij de melodie en hij begint te dansen om de cirkel van schaduw die de parasol op het gras werpt, met het glas in zijn hand. Hij zingt mee: ‘So kiss me and smile for me... Tell me that you’ll wait for me... Hold me like you’ll never let me go...’

Een goed nummer, een dat hij zich nog herinnert van vóór de Reed-tweeling van twee huizen verderop zelfs maar in hun vaders verrekijker zaten, laat staan geboren waren. Heel even wordt hij getroffen door de realiteit van het voorbijgaan van de tijd, hoe grimmig dat is en onaantrekkelijk. Hoe die met een metaalachtig geluid langs je hoofd raast. Hij neemt nog een grote slok van zijn martini en vraagt zich af wat hij nu eens zal gaan doen, nu de barbecue klaar is om gelanceerd te worden. Bij de andere geluiden hoort hij boven in het huis de douche en hij denkt aan Mariëlle die daar naakt staat – de teef van de westerse wereld, maar wel iemand die ervoor heeft gezorgd haar figuur niet te verliezen. In gedachten ziet hij voor zich hoe ze haar borsten inzeept, misschien zelfs met de vingertoppen cirkelbewegingen maakt en haar tepels liefkoost, waardoor ze hard worden. Uiteraard doet ze niets van dit alles, maar het is het soort denkbeeld dat pas verdwijnt als je er iets aan doet. Hij besluit een twintigste-eeuwse versie van Sint Joris te zijn; hij zal de draak neuken in plaats van doden. Hij zet het glas martini op tafel en begeeft zich naar het huis.

O hemeltje. Zomerzon, zomerzò-hon, zeg me dat het waar kan zijn. In Poplar Street zit de zomer in alle hoeken en gaten.

Cary Ripton kijkt in zijn achteruitkijkspiegel om te zien of er verkeer aankomt, ziet niets verschijnen en zwenkt in oostwaartse richting naar de andere kant van de straat, naar het huis van Carver. Meneer Marinville heeft hij overgeslagen, omdat meneer Marinville hem aan het begin van de zomer vijf dollar heeft gegeven om de *Shopper* niet te bezorgen. ‘Alsjeblieft, Cary,’ had hij gezegd, waarbij hij hem ernstig en oprecht had aangekeken, ‘als ik nog een keer over de opening van een supermarkt of het zoveel-jarig bestaan van een drogist moet lezen, word ik gek.’ Ca-

ry begrijpt helemaal niets van meneer Marinville, maar de man is aardig genoeg en vijf piek is vijf piek.

Mevrouw Carver opent de deur van Poplar 248 en wuift naar Cary terwijl hij haar achteloos de *Shopper* toewerpt. Ze grijpt eraan, maar mist hem volledig en begin te lachen. Cary lacht met haar mee. Ze heeft niet de handen van Brad Josephson, noch zijn reflexen, maar ze is aantrekkelijk en probeert altijd overal enthousiast aan mee te doen. Haar echtgenoot is naast het huis bezig. Gekleed in een zwembroek en teenslippers is hij de auto aan het wassen. Vanuit een ooghoek vangt hij een glimp op van Cary. Hij draait zich om en steekt een vinger naar hem uit. Cary wijst terug. Ze doen net alsof ze elkaar neerschieten. Dit is een nogal armzalige, maar dappere poging van meneer Carver om vlot te doen, en dat kan Cary wel waarderen. David Carver werkt op het postkantoor en Cary neemt aan dat hij deze week vakantie heeft. De jongen neemt zichzelf iets heilig voor: als hij ooit gedwongen is een normale baan van negen tot vijf te hebben als hij ouder wordt (hij weet dat dit, net als suikerziekte en nierproblemen, sommige mensen wel degelijk overkomt), hij nooit van zijn leven de vakantie thuis zal doorbrengen om de auto te wassen op de oprit.

Trouwens, ik neem helemaal geen auto, denkt hij. Ik koop een motorfiets. En dan niet zo'n Japans geval. Zo'n knoeperd van een ouwe Harley-Davidson, zo eentje als meneer Marinville in de garage heeft staan. Amerikaans staal.

Hij kijkt weer in zijn achteruitkijkspiegel en ziet er iets glanzend roods in, voorbij het huis van de Josephsons, in Bear Street – een bestelbus, daar lijkt het op, die vlak om de zuidwestelijke hoek van het kruispunt geparkeerd staat – en hij schiet op zijn Schwinn weer naar de andere kant van de straat, dit keer naar nummer 247, het huis van Wyler.

Van alle bewoonde huizen in de straat (nummer 242, waar vroeger de Hobarts woonden, staat leeg), is dat van Wyler het enige dat zelfs maar in de buurt komt van verwaarloosd. Het is een klein huis in ranch-stijl, dat wel een likje verf kan gebruiken, en waarvan de oprit wel eens opnieuw bestraat mag worden. Op het grasperkje vóór staat een sproeier te draaien, maar anders dan bij de grasperken van de andere huizen – inclusief overigens het grasperk van het leegstaande Hobart-huis – kun je aan het gras toch de invloed van het warme, droge weer afzien. Het bevat gele plekken, die nu nog vrij klein zijn, maar zich wel uitbreiden.

Ze weet niet dat alleen water geven niet voldoende is, denkt

Cary. Hij pakt de volgende opgerolde *Shopper* uit zijn tas. Haar man wist het misschien wel, maar...

Opeens is hij zich ervan bewust dat mevrouw Wyler (hij neemt aan dat je weduwen nog steeds mevrouw noemt) aan de andere kant van de hordeur staat en iets aan de manier waarop hij haar daar ziet staan, doet hem hevig schrikken, hoewel ze niet meer is dan een silhouet. Hij slingert even heen en weer op zijn fiets en wanneer hij de opgerolde krant gooit, is zijn gewoonlijk trefzekerere worp er ver naast. De *Shopper* belandt op een van de struiken die de treden naar de voordeur flankeren. Daar heeft hij een hekel aan, een verschrikkelijke hekel. Het lijkt wel iets uit een of andere stomme comedyserie, waarin de krantenjongen de *Daily Bugle* altijd op het dak gooit of in de rozestruiken – ha, ha, een krantenjongen die niet kan mikken, gut wat leuk – en elke andere dag (of bij elk ander huis) zou hij misschien terug zijn gegaan om zijn fout te herstellen... wie weet zelfs de krant persoonlijk aan de mevrouw hebben overhandigd, met een glimlach en een knikje en nog een prettige dag verder. Maar niet vandaag. Er is iets wat hem niet aanstaat. Iets in de manier waarop ze daar staat, aan de andere kant van de hordeur, met gebogen schouders en bungelende armen, als een stuk kinderspeelgoed waar de batterij is uitgehaald. En misschien is dat niet het enige dat vreemd is. Hij kan haar niet goed genoeg zien om er zeker van te zijn, maar het lijkt erop dat mevrouw Wylers bovenlichaam naakt is, dat ze daar in de hal staat met niets anders aan dan een korte broek. Dat ze daar staat en naar hem staart.

Als dat echt zo is, is het niet sexy. Dan is het eng.

Het joch dat bij haar woont, haar neefje, is ook al zo'n griezel. Seth Garland, of Garin of zoiets. Die praat nooit, zelfs niet als je iets tegen hem zegt – hé, hoe is het ermee, vind je het leuk hier, denk je dat de Indians de Series weer zullen halen? Hij kijkt je alleen maar aan met zijn modderkleurige ogen. Kijkt je aan op de manier waarop Cary voelt dat mevrouw Wyler, die gewoonlijk heel aardig is, nu naar hem kijkt. Zo van kriebel krabbel kruisje, wie zit daar aan mijn huisje, zoiets. Haar man is vorig jaar overleden (in dezelfde tijd als die van Hobart moeilijkheden kregen en verhuisden, valt hem opeens in) en er wordt gefluisterd dat het geen ongeluk was. Er wordt gefluisterd dat Herb Wyler, die postzegels verzamelde en Cary ooit eens een oude luchtbuks heeft gegeven, zelfmoord heeft gepleegd.

Opeens heeft hij over zijn hele rug kippevel, wat op zo'n warme dag als vandaag dubbel zo angstaanjagend is, en na een vluch-

tige blik in zijn achteruitkijkspiegel te hebben geworpen, zwenkt hij vlug naar de andere kant van de straat. De rode bestelbus staat nog steeds bij de hoek van Bear en Poplar (gave kar, denkt de jongen) en deze keer komt er ook een auto de straat inrijden. Een blauwe Acura die Cary onmiddellijk herkent. Hij is van meneer Jackson, de andere leraar uit de straat. Maar in dit geval niet aan de middelbare school; meneer Jackson is *professor* Jackson, of misschien alleen maar assistent-professor Jackson. Hij geeft les aan Ohio State – zet 'm op, Buckeyes. Het echtpaar Jackson woont op nummer 244, naast het huis van Hobart. Het is het mooiste huis van de straat, een grote Cape-Codbungalow met heuvelafwaarts een hoge heg en aan de andere kant, tussen hun huis en dat van de oude veearts, een schutting van cederhout.

‘Hoi, Cary,’ zegt Peter Jackson. Hij komt naast hem tot stilstand. Hij heeft een vale spijkerbroek aan en een T-shirt met een grote ‘smiley’ op de borst. HAVE A NICE DAY! zegt meneer Smiley. ‘Hoe staat het ermee, bink?’

‘Prima, meneer Jackson,’ zegt Cary met een glimlach. Hij denkt erover om er aan toe te voegen: *Behalve dat ik geloof dat mevrouw Wyler verderop achter de deur staat zonder hempie aan* maar doet dat toch maar niet. ‘Alles is kits.’

‘Sta je al in de basis?’

‘Nog maar twee keer, tot nu toe, maar dat geeft niet. Ik heb gisteravond een paar innings mee mogen doen en waarschijnlijk kom ik vanavond ook nog wel een paar keer aan de bak. Op meer had ik eigenlijk ook niet gerekend. Maar dit is het laatste jaar van Frankie Albertini in Legion, weet u.’ Hij houdt een opgerold exemplaar van de *Shopper* omhoog.

‘Ja, dat is zo,’ zegt Peter. Hij neemt de krant aan. ‘En volgend jaar is het de beurt aan Monsieur Cary Ripton om te joelen bij de korte stop.’

De jongen moet lachen, het idee dat hij daar bij de korte stop in zijn Legion-tenue staat te huilen als een weerwolf, staat hem wel aan. ‘Geeft u dit jaar weer les aan de summer school?’

‘Ja, twee klassen. De Historische Stukken van Shakespeare, en James Dickey en de Moderne Zuidelijke Griezelmroman. Klinkt een van die twee je interessant in de oren?’

‘Ik denk dat ik al voldoende heb gehoord.’

Peter knikt ernstig. ‘Zorg jij maar dat je voldoende haalt, dan hoef je nooit naar summer school, bink.’ Hij tikt tegen het smileygezicht op zijn shirt. ‘Zo gauw het juni is, worden de kledingvoorschriften wat versoepeld, maar summer school is nog steeds

waardeloos. Zoals hij altijd is geweest.’ Hij laat de opgerolde *Shopper* op de stoel naast zich vallen en schakelt. ‘Pas maar op dat je geen zonnesteek oploopt met al dat rondfietsen en kranten bezorgen.’

‘Nah. Volgens mij gaat het straks trouwens regenen. Ik hoor het de hele tijd al rommelen.’

‘Dat zeggen ze ook op de... kijk út!’

Een groot, harig object schiet voorbij, achter een rode schijf aan. Cary leunt zijn fiets opzij naar de auto van meneer Jackson en het is alleen de staart van de achter een frisbee aan rennende Duitse herder, Hannibal, die langs hem strijkt.

‘U kunt hem beter waarschuwen voor een zonnesteek,’ zegt Cary.

‘Misschien heb je wel gelijk,’ zegt Peter, waarna hij langzaam verder rijdt.

Cary kijkt toe hoe Hannibal de frisbee oppikt van de stoep aan de overkant van de straat en zich met het ding in zijn bek omdraait. Om zijn nek is een vrolijk gekleurde zakdoek geknoopt en hij lijkt een brede hondgrijns te grijnzen.

‘Breng hem terug, Hannibal!’ roept Jim Reed. Zijn tweelingbroer, Dave, valt hem bij. ‘Kom op, Hannibal! Wees niet zo’n spelbreker! Apport! Voor!’

Hannibal staat voor nummer 246, aan de overkant van het huis van Wyler, met de frisbee in zijn bek en een langzaam kwispelende staart. Zijn grijns lijkt nog breder te worden.

De Reed-tweeling woont op nummer 245, naast mevrouw Wyler. Ze staan op de rand van hun voortuin (de ene donker, de andere blond, allebei lang en knap in hun mouwloze T-shirts en identieke Eddie Bauer-short), en kijken naar de overkant, naar Hannibal. Achter hen staan twee meisjes. Het ene is Susi Geller, die naast hen woont. Leuk om te zien, maar niet echt *wauw!*, als je begrijpt wat ik bedoel. Het andere, een meisje met rood haar en lange cheerleaderbenen, is een heel ander verhaal. Haar foto zou makkelijk naast *wauw!* in het woordenboek kunnen staan. Cary kent haar niet, maar hij zou haar wel erg graag leren kennen, en al haar verlangens en dromen en plannen en fantasieën. Vooral haar fantasieën. In een volgend leven misschien, denkt hij. Dat is niet voor hem weggelegd. Ze is al minstens zeventien.

‘Kom nou, *schatje!*’ zegt Jim Reed. Vervolgens wendt hij zich tot zijn donkerharige broer. ‘Deze keer ga jij hem halen.’

‘Bekijk het maar, dat ding zit onder het kwijl,’ zegt Dave Reed. ‘Wees eens een brave hond, Hannibal, en breng hem terug!’